

ЛЮЛКА

Съчинение по картинките в кн. 4 на „Поточе“.

Че е Панко палаветинът,
туй отъ насъ го всѣки знае,
но да сторѣ тазъ беля,
кому мина презъ ума?
До самичкото блато,
рекъль люлка да направи, —
та кой мине да се смае.
Мамичка му се завече,
съ мѣдри думи го зарече:
— Умината да се люлѣе,
че блатото, ей го — зѣе!
Луца глава — де разбира,
щомъ си майка му замина —
джасна както той си знае.
Но ажжето, не изтрае!
Дорде Панко се усѣти,
цапна въ блатото до шия.
Развика се чакъ до Бога,
дигна цѣла олелия.
Присмѣхули въ мингъ дойдоха —
на бедата се надсмѣха.
Тогазъ Панко чакъ разбра:
всичко тъй е въ живота, —
който майчинъ гласъ не слуша,
чака го блато до гуша!

Маргаритка Хлѣбарова
уча IV-а отд. — XI прог. София

ОВЧАРЧЕ

Хубавъ пролѣтенъ день. Слънцето прѣска своитѣ животворни лѣчи надъ поля и градини. Птичкитѣ весело чуруликайтъ своята сладка пѣсень. Цвѣтата издаватъ приятенъ ароматъ. Млада овчарче изведе овцетѣ на паша въ полето. Предвождаше ги руनेстъ овенъ, а най-подиръ вървѣше Шаро и пазеше овцетѣ. Стигнаха на полето. Овцетѣ захрупаха младата пролѣтна трева. Младитѣ агънца весело подскачатъ около майкитѣ си. Овчарчето се подпрѣ на единъ пжнъ, извади меденъ кавалъ и засвири игрива пѣсень. Ечеше на далече. Замлъкнаха птички въ горитѣ. Агънцата спрѣха игритѣ и омаини отъ сладката пѣсень на кавала подеха всички обща игра. Шаро седѣше до господаря си радостенъ, сякашъ искаше да му каже нѣщо. Надвечеръ овчарчето събра стадото и потегли за село. Щомъ стигнаха въ кошарата агънцата почнаха да бѣжатъ и да търсатъ майкитѣ си, сладничко да се насучатъ. Следъ малко всички утихна и заспа дълбоко сънъ.

Дарина М. Мутафова
уч. отъ IV отд. с. Годевъ

МОРЕТО ЗИМЕ

Хубавъ е морето презъ тихитѣ лѣтни дни. То лѣщи като огледало. Слънцето се оглежда въ него. Но колкото е хубаво и примамливо тогава, толкова е страшно презъ зимата. То бучи грозно. Голѣми вълни се издигатъ на високо и съ ревъ заливатъ брѣга, като оставятъ по него разнообразни мидени черупки, водорасли, а често изхвърлятъ и голѣми дървета и части отъ разрушени кораби. При мъгливо и бурно време дори голѣмитѣ параходи ставатъ играчка на морската стихия. Много често тогава се чуватъ тревожнитѣ имъ сигнали. О, страшно е морето! При все това, смѣлитѣ моряци не се боятъ и храбро се борятъ съ вълнитѣ.

Цвѣтанка Тодорова
уча отъ I класъ с. Гюзонкѣ

ЛЮЛКА

По картинките в кн. 4 на „Поточе“

Въ градината на малкия Петю има черница. Реши той да си върже люлка на единъ отъ клонитѣ. Речено — сторено. Люлката вързана. Подъ люлката имаше локва. Съзре го майка му и му напомни да се не люшка, че ще падне. Но палавникътъ Петю никого не слуша. Залюля се силно. Но, не шещъ ли, ажжето се смъка и Петю се намѣри въ локвата до шия. На близко играеха негови другари. Тѣ чуко Петювия вѣсъ и дойдоха. Сами си представете колко смѣхъ е паднало.

Невѣнка Щ. Хасѣмска
уч. I-а класъ — Троянъ

ЗАКАЧКА — ПЛАЧКА

По картинките в кн. 5 на „Поточе“

Митко е закачка тъй голѣма, че катъ него друга — нѣма. Отъ стълбата, предъ свинчовата къща, взе свинята съ прѣчка да пробонда.

Развикаха се тя отъ болка, ядъ, спусна се въ лудешки бѣгъ. Стълбата съ глава повлече — Митко хвъркна надалече!...

— Оле, мамо, отидохъ! — плаче Митко съ разбитъ носъ. А свинчочка кротко го поглежда съ смѣхъ и важностъ му нарежда:

— Макаръ да съмъ свинчочка, вземи отъ менъ урокъ: който другитѣ закача Господъ двойно му отварша!

Ганка Ал. Петрова
уч. III отд. — Русе